

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Jana Jiráka a Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **RR Donnelley Czech s. r. o.**
sídlem Tuřanka 1328/102, 627 00 Brno
zastoupený BDO Czech Republic s. r. o.
sídlem Nádražní 344/23, 150 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č. j. 31935/22/5200-11431-706481

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č. j. 31935/22/5200-11431-706481, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem sporu byla otázka, jestli správce daně splnil všechny předpoklady pro to, aby mohla být žalobci podle § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu („ZDP“) doměřena daň z příjmu právnických osob.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2022, č. j. 31935/22/5200-11431-706481, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 23958/21/4222-21794-302647. Tímto rozhodnutím byla žalobci za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 61 650 Kč a současně vznikla žalobci povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 12 312 Kč.
3. Žalobce se zabýval kompletací a konfigurací pevných disků (HDD) pro spřízněnou společnost Banta Irsko. Po celou dobu výrobního procesu k HDD nenabýval vlastnické právo, byly mu doručovány zdarma jako konsignační zásilka. Žalobce na HDD prováděl výrobní operace, následně byly uskladněny a dále distribuovány podle pokynů Banta Irsko. Za tuto činnost mu byla Bantou Irsko garantována přírážka 12,5 % k výrobním nákladům. V předmětném zdaňovacím období ovšem u 10,5 % z celkové produkce HDD přešlo vlastnické právo na žalobce. Nadále ale se všemi HDD nakládal stejným způsobem a podle stejných pokynů, nerozlišoval mezi HDD, které vlastnil a které nikoliv. Hlavním důvodem pro doměření daně bylo tedy podle žalovaného nedoložení výše odměny, kterou měl žalobce obdržet od spřízněné společnosti Banta Irsko za finanční prostředky vynaložené na nákup 10,5% části HDD, které používal v rámci smluvené činnosti.

I. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce měl za to, že žalovaný, resp. prvostupňový správce daně, postupoval v rozporu se zákonem, neboť nepřednesl dostatečné důkazy, které by prokazovaly, že se ceny sjednané mezi spojenými osobami lišily od cen, které by si sjednaly osoby nezávislé v běžných obchodních vztazích. Žalovaný tedy neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, že cena mezi žalobcem a Bantou Irsko vybočovala z tržních mezí. Předestřené úvahy jsou jen domněnky nekorelující s realitou podnikání žalobce, uzavřených smluv ani realitou ekonomickou.
5. Využití finančních prostředků na nákup materiálu bylo zcela v souladu s podnikatelskou strategií a činností žalobce. Žalovaný nepřipustně oddělil odměnu za výrobní činnost dle smlouvy a odměnu za vázanost kapitálu spojeného s nákupem části HDD. Jedná se pouze o jednu transakci, kterou je třeba posuzovat dohromady a která je pokryta 12,5% přírážkou sjednanou v souladu s principem tržního odstupu.
6. Žalovaný dále nedostatečně zdůvodnil, proč k výpočtu ceny/odměny za vázání finančních prostředků žalobce v zásobách zvolil dvanáctiměsíční průměrnou sazbu USD LIBOR. Tato sazba je přitom referenční sazbou pro mezibankovní trh indikující průměrné sazby, za které si banky mohou vzájemně poskytovat nezajištěné financování. Žalovaný tedy srovnával nesrovnatelné, neboť žalobce ani Banta Irsko nejsou bankovní institucí. Kromě toho byla referenční sazba USD LIBOR ke konci roku 2021 ukončena.
7. Žalovaný vycházel z domněnky, že kdyby žalobce využil finanční prostředky v tržním prostředí, byly by zhodnoceny o úrok. Žalobce ovšem nikdy žádné finanční prostředky nezahodnocoval a na spořicímu účtu má úročení ve výši 0 %, což žalovaný vůbec nezohlednil. Zcela přehlédl také významnou skutečnost, že žalobce nenesl žádná rizika plynoucí z finanční činnosti ani z nákladovosti výroby. Konečně není bez významu ani fakt, že nákupem HDD do vlastnictví zvýšil žalobce svůj obrát, a tím také odpovídající výnos.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobní námitky se shodují s námitkami v odvolání a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce neměl dle dokumentace vlastnit žádný materiál HDD. V části 10,5 % ovšem kompletoval HDD ve svém vlastnictví, přičemž výroba HDD ve vlastnictví a HDD nevlastněných žalobcem nebyla nijak rozlišena a vždy probíhala podle rámcové smlouvy, studie převodních cen a podle pokynů Banta Irsko. V nakoupené části HDD měl tak žalobce vázány finanční prostředky, se kterými nemohl nakládat dle svého uvážení. Za to by měla žalobci náležet kompenzace, protože rozumná společnost na nezávislém trhu by bez kompenzace nikdy takto své finanční prostředky nevyužila.
10. Vždy je třeba zkoumat jak formální ujednání, tak faktický stav; žalovaný tedy při posuzování vycházel z reálně existujících vztahů a situace. Transakce nebyla ve shodě s rámcovou smlouvou. Byť je v ní uvedeno, že může být měněna jen písemnými dodatky, k žádné změně nedošlo. Tvzení, že v průběhu let došlo ke změně, je tedy v tomto případě bezpředmětné. Strany rámcové smlouvy měly dohodnutou kompenzaci pouze za výrobní službu, při níž žalovaný nevlastní žádné HDD, nikoliv za službu, kdy má žalobce HDD ve svém vlastnictví. Podle směrnice OECD o převodních cenách pro nadnárodní podniky a daňové správy je třeba posuzovat jednotlivé transakce samostatně, jestliže nejsou transakce tak úzce spjaty, že nemohou být adekvátně samostatně posouzeny. V daném případě se nejedná o dvě samostatné transakce (jak uzavřel správce daně), nýbrž dle žalovaného je „doměřená“ transakce další složkou v příslušné výrobní transakci, která žalobcem nebyla ohodnocena.
11. K užití sazby USD LIBOR žalovaný zopakoval, že žalobce nakupoval a prodával HDD převážně v amerických dolarech a nákup HDD pro něj nepředstavoval výrazné riziko. Za situace, kdy pro neexistenci srovnatelných údajů nelze použít přímou metodu srovnávací analýzy (s. 17 zprávy o daňové kontrole), považuje žalovaný stanovení odměny pomocí sazby USD LIBOR za souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Námitka, že žalobce nikdy své finanční prostředky neúročil, je nedůvodná, neboť podstatné je, jak by se choval nezávislý subjekt. Ten by nebyl ochoten investovat své finanční prostředky, se kterými by nemohl volně manipulovat, aniž by za to nedostal přiměřenou kompenzaci.
12. Také námitka, že si nákupem HDD do svého vlastnictví žalobce zvýšil obrat, je nedůvodná. Jedná se pouze o ničím nepodloženou domněnku. Žalobce by z materiálu dodaného Banta Irsko vyrobil stále stejné množství, ať již by HDD vlastnil, či nikoliv. V případě nabytí vlastnictví měl pouze vyšší materiálové náklady.
13. Žalovaný proto považoval všechny námitky za nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba je důvodná.
15. Podle § 23 odst. 7 věty první a druhé ZDP platí, že liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena určená podle právního předpisu upravujícího oceňování majetku.

16. Citované ustanovení se obecně týká situací, kdy jsou mezi sdruženými osobami sjednány ceny „neobvyklé“. Ceny sjednané v obchodních vztazích se mohou s ohledem na zásadu smluvní volnosti jednání v občanských nebo obchodních vztazích lišit; z hlediska daňového práva však může být takový postup ve výsledku sankcionován úpravou základu daně o zjištěný rozdíl. Ceny uplatňované u transakcí uskutečňovaných spojenými osobami by tedy měly být stanoveny stejným způsobem, jakým by při jejich stanovení postupovaly subjekty nezávislé. Takto stanovené převodní ceny jsou poté cenami stanovenými na základě principu tržního odstupu.
17. Princip tržního odstupu tedy určuje podmínky, za jakých mají být transakce mezi spojenými podniky nastaveny tak, aby cena stanovená za tyto transakce byla cenou obvyklou. V ideálním případě je nezbytné jej aplikovat na jednotlivé transakce postupně. Pouze v případě, že jsou transakce velmi úzce spjaty, je třeba je posuzovat dohromady. I v takových případech by však mělo být posuzováno, jestli celková cena opravdu odpovídá všem podsložkám a zda je celková cena v souladu s principem tržního odstupu. Při tomto posuzování se správce daně nezaměřuje pouze na smluvní ujednání mezi stranami, ale také na skutečný obsah závazků a skutečné jednání stran. Platí zásada materiální pravdy, a pokud se formální a materiální stránka liší, postupuje správce daně na základě reálného obsahu a jednání stran.
18. Ze studie převodních cen ze dne 7. 7. 2009 předložené žalobcem vyplývá, že žalobce v žádné fázi procesu nenabývá vlastnický titul k HDD. Žalobce poskytuje Banta Irsko výrobní služby, na něž nakupuje pomocný materiál (šrouby, pouzdra atd.), který se v průběhu procesu stává součástí HDD. Za tyto výrobní služby mu náleží přírážka k výrobním nákladům ve výši 12,5 % (provozní náklady po vyloučení všech nákladů na materiál). Žalobce neodpovídá za výběr dodavatelů, kvalitu zásob, stanovení cen, podmínky dodávek a plateb, ani nezařizuje přepravu HDD ze svého závodu koncovým zákazníkům. Má tak velmi malý vliv na chod své společnosti i výběr služeb, které poskytuje zákazníkům.
19. Ve skutečnosti však žalobce nabyl, v rozporu se smluvními ujednáními, vlastnické právo k 10,5 % celkové produkce HDD za předmětné zdaňovací období. V rámci výroby tedy kompletoval HDD bez vlastnického práva i s vlastnickým právem. Mezi jednotlivými HDD však nerozlišoval, kompletoval i skladoval je podle pokynů Banta Irsko, která určovala, jak budou dále distribuovány koncovým zákazníkům. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že se stále jedná o stejnou transakci, kterou pokrývají smluvní ujednání a dohodnutá přírážka 12,5 %. Tato přírážka je totiž odměnou za výrobní služby žalobce. Je oceněna s ohledem na to, že žalobce nevlastní HDD, pouze je svou činností zhodnocuje, řídí se podrobnými pokyny Banta Irsko a nenesé téměř žádná rizika. Žalovaný i správce daně správně dovodili, že je třeba zkoumat složky transakce jednotlivě s ohledem na konkrétní rizika a princip tržního odstupu. Nákup HDD do vlastnictví žalobce je investice, která podle smluvní dokumentace vůbec neměla být uskutečněna, a která není žádným způsobem podřaditelná pod zmíněnou přírážku, neboť při stanovení přírážky vůbec nebyla varianta odkupu HDD uvažována. Při stanovení odměny se kalkulovalo s tím, že žalobce dostává odměnu čistě za svoji výrobní činnost. Žalobce sice nakupuje některý pomocný materiál, který při výrobní činnosti zpracovává, náklady na tento materiál jsou však v rozsahu objemu výroby zanedbatelné. Ostatně při výpočtu přírážky nejsou náklady na materiál zohledněny, žalobce dostává přírážku čistě k provozním nákladům po vyloučení všech nákladů na materiál, tedy pouze za svoji výrobní činnost. Nákup HDD však stojí žalobce výrazně více finančních prostředků, které jsou poté vázány bez možnosti dalšího využití. Tím, že přírážka vůbec nezohledňuje, kolik finančních prostředků musel žalobce investovat, ale vztahuje se pouze k nákladům na

výrobu, logicky nemůže pokrývat odměnu za vázání finančních prostředků v zásobách HDD. Přirážka proto není s to kompenzovat investici a vázání většího množství finančních prostředků. Vázání finančních prostředků bylo tedy samostatnou složkou transakce, která nebyla žalobcem nijak ohodnocena, resp. byla ohodnocena jako nulová.

20. Podle názoru soudu proto předmětná část transakce měla být podrobena aplikaci § 23 odst. 7 ZDP a v případě, že byly splněny všechny podmínky, je v této věci na místě přistoupit k úpravě základu daně. Pro aplikaci zmíněného ustanovení je nerozhodné, jestli byla cena sjednána jako nulová, nebo v jiné konkrétní výši. Podstatné je, že je cena mezi spojenými osobami rozdílná od ceny, kterou by si sjednaly osoby nezávislé.
21. Aby mohl správce daně přistoupit k úpravě základu daně podle § 23 odst. 7 ZDP, musí v první řadě prokázat, že se ve věci jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení. Druhou podmínkou pro uvedený postup je zjištění, že se ceny sjednané mezi těmito osobami liší od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Ve vztahu k oběma těmto skutečnostem nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní správce daně. Má-li za prokázané, že smluvními stranami příslušného právního jednání jsou spojené osoby, a že si sjednaly ceny odlišně od cen obvyklých, musí dále daňovému subjektu poskytnout prostor, aby zjištěný rozdíl mezi cenami uspokojivě vysvětlil. V této fázi nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní, na rozdíl od předchozích dvou podmínek pro úpravu základu daně, daňový subjekt (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 Afs 101/2012-31, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 4 Afs 343/2018-61, nebo ze dne 18. 8. 2021, č. j. 1 Afs 109/2021-67).
22. Jádrem sporu v projednávané věci bylo splnění druhé podmínky. K jejímu naplnění bylo nezbytné zjistit sjednanou a srovnávací cenu a určit vzájemný rozdíl. V posuzovaném případě není sporu o tom, že cena sjednaná mezi žalobcem a Banta Irsko je cenou nulovou. Obtíže byly spojeny se zjištěním srovnávací ceny, přičemž správce daně nesl ve vztahu ke zjištění srovnávací ceny včetně všech jejích rozhodných aspektů břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
23. Srovnávací cenou je v první řadě referenční cena, tj. cena, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Podstatou je porovnání ceny sjednané na základě principu tržního odstupu, tedy porovnání s cenou, kterou vytváří relevantní trh. Tou je cena sjednávána za stejných (obdobných) podmínek nezávislými osobami, které mezi sebou mají běžné obchodní vztahy. O této ceně se má za to, že by si ji spojené osoby ujednaly, pokud by nebyly spojené, tedy vystupovaly na trhu nezávisle a své ekonomické chování nepřizpůsobily vztahu spřízněnosti.
24. Nejvyšší správní soud se např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010-81, věnoval postupu při určení referenční ceny. Referenční cenu tedy může správce daně určit, a zpravidla tomu tak bude, porovnáním skutečně dosažených cen shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty. Může ji však určit, zejména pro neexistenci nebo nedostupnost dat o takových cenách, jen jako hypotetický odhad opřený o logickou a racionální úvahu a ekonomickou zkušenost.
25. Pokud budou existovat reálně nezávislé transakce (transakce mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích), které jsou s řízenou transakcí plně srovnatelné, tedy uzavřené o stejné (obdobné) komoditě za stejných (obdobných) podmínek, postačí ke zjištění referenční ceny údaje o cenách těchto transakcí. Pokud řízená transakce nebude s

nezávislými transakcemi plně srovnatelná (zpravidla proto, že se komodita nebo podmínky těchto transakcí budou lišit), je zapotřebí vyjít z nezávislých transakcí, které jsou řízené transakci svými parametry co nejbližší, a údaje o nich s ohledem na vzájemné odlišnosti přiléhavě korigovat. Vždy je však nezbytnou podmínkou určení referenční ceny existence nezávislých transakcí, které jsou alespoň v jádru srovnatelné s transakcí řízenou. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 Afs 232/2018-67)

26. Výběr nezávislých transakcí a, nebudou-li plně srovnatelné, přiléhavý způsob jejich korekce (jež relevantní dopady vzájemných rozdílů vyloučí) je nutné učinit na základě objektivních, spravedlivých a přezkoumatelných kritérií (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007-105), která jsou opřena o ekonomicky racionální úvahu.
27. Nebudou-li k dispozici žádné nezávislé transakce, které by byly s řízenou transakcí alespoň v jádru srovnatelné, a nebude tak možné použít žádný přiléhavý způsob korekce, resp. postupovat v souladu s žádnou přiléhavou metodou srovnání, je srovnávací cenou administrativní cena, tj. cena zjištěná podle zákona o oceňování majetku. Pouze v těchto zcela výjimečných případech totiž nelze referenční cenu (vůbec) určit (např. při mimořádně aprobevaném prodeji věci jinak neobchodovatelné).
28. Správce daně se má tedy primárně pokusit určit cenu referenční a v případě neexistence dostatečného množství srovnatelných transakcí svůj odhad na základě logické úvahy korigovat. Pokud dospěje k závěru, že referenční cena nelze určit, musí i tento závěr odůvodnit a vyloučit existenci alespoň v jádru srovnatelných nezávislých transakcí, na jejichž základě by při použití přiléhavé metody srovnání a přiléhavého způsobu korekce bylo možné referenční cenu stanovit.
29. Žalovaný i prvostupňový správce daně sice transakci vymezili jako bezrizikovou, dále ovšem rezignovali na dostatečné odůvodnění svého rozhodnutí. Ze správního spisu ani z napadeného rozhodnutí není patrna žádná snaha správních orgánů o náležité zjištění referenční ceny a výběr adekvátního vzorku srovnatelných transakcí. Je to přitom správce daně, který musí nejen tvrdit, ale zejména prokázat rozdíl mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou. Pokud srovnatelné transakce neexistují, pak v rozhodnutí absentuje jakákoliv hlubší úvaha v tomto směru (např. proč se jedná o natolik specifickou transakci, že srovnávací vzorek není možno sestavit). Taková úvaha není obsažena ani na s. 17 zprávy o daňové kontrole, na níž odkazuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Zde je uvedeno prakticky pouze to, že z důvodu neexistence srovnatelných údajů nelze využít přímou metodu srovnávací analýzy. Jak k tomuto závěru správce daně dospěl, však ze shromážděných podkladů nevyplývá. Rozhodnutí žalovaného, které tento deficit v odůvodnění nenapravilo, je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
30. Pokud by skutečně nebylo možno sestavit srovnávací vzorek, pak by bylo lze v obecné rovině akceptovat úvahu finančních orgánů, že předmětnou transakci lze připodobnit k vkladu finančních prostředků, který je zhodnocen úrokem. V tom případě se pak měly správní orgány pokusit sestavit srovnávací vzorek vkladových transakcí, které by byly alespoň rámcově srovnatelné s posuzovanou transakcí. Finanční orgány takto nepostupovaly a bez dalšího aplikovaly úrokovou sazbu USD LIBOR, jejíž použití odůvodnily pouze tím, že je vedena v amerických dolarech, v nichž žalobce převážně nakupoval, a protože se jednalo o průměrnou roční částku vázanou v zásobách. Jiné aspekty věci zkoumány nebyly. Žalobce přitom v žalobě zcela důvodně poukazuje na to, že USD LIBOR je sazba, která určuje referenční úrokovou míru pro krátkodobé mezinárodní mezibankovní půjčky. Ani

soudu tak nedává aplikace této sazby v projednávané věci smysl, neboť žalobce ani Banta Irsko nejsou bankovními institucemi. Použití této sazby tedy není dostatečně odůvodněno a rozhodnutí žalovaného je v této části rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

31. Zbývající žalobní námitky soud důvodnými neshledal. Předně není důvodná námitka, že žalobce nákupem HDD do vlastnictví zvýšil svůj obrat, je nedůvodná. Žalovaný doměřil daň, neboť žalobce investoval své finanční prostředky bez toho, aby za ně byl náležitě kompenzován, což je v rozporu s principy tržního odstupu. Celkový obrat a zisk žalobce nemá na posuzování transakce vliv. Vzhledem k tomu, že žalobce u HDD ve svém vlastnictví, stejně jako u HDD, které neovlastnil, jednal podle pokynů Banta Irsko, která určovala mimo jiné objem jeho produkce, nelze podle názoru soudu dovodit žádný přímý vliv mezi vlastněním HDD a konečnou produkcí. Žalobce svou námitku navíc ničím nedokládá.
32. Rovněž není důvodná námitka, že žalobce své finanční prostředky žádným způsobem nezhodnocoval. Pro posouzení věci je totiž podstatné, jak by se v obdobném případě choval nezávislý subjekt, nikoliv, jak na trhu vystupuje žalobce. To ovšem musí prokázat žalovaný, což se mu nepodařilo. V dalším řízení je proto žalovaný povinen určit, prokázat a odůvodnit výši ceny obvyklé a prokázat její rozdíl oproti ceně sjednané. Následně musí přistoupit ke třetí podmínce aplikace § 23 odst. 7 ZDP, tj. dát žalobci dostatečný prostor, aby zjištěný rozdíl mezi cenami uspokojivě vysvětlil.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobci náleží náhrada nákladů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky; a dále ve výši 600 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve smyslu § 13 odst. 4 vyhlášky; to vše navýšeno o DPH. K náhradě nákladů řízení patří i uhrazený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkové náklady řízení představují tedy částku 11 228 Kč a k jejich zaplacení poskytl soud přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2024

Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu